

[C. O. Pedersen.]

laanet er afbetalt, at kræve sig Bruget overdraget som frit Eje. Jeg er ikke sikker paa, at det ærede Medlem Hr. Ulrich, da han skrev dette Forslag, har tænkt over Præstegaardsjorden, eller, rettere sagt, jeg er tilbøjelig til at tro, at han fuldstændig har glemmt Præstegaardsjorden. For saa meget er givet, at den kan man ikke saadan afløse, som det sker her. Det lader sig ikke gøre.

Og ophæve Loven af 1919 kan man i det hele taget heller ikke, thi for de Brug, der er oprettet efter den, har den naturligvis fortsat Gyldighed. Det, man kan gøre med Hensyn til Loven af 1919, er at standse dens fremtidige Anvendelse. Mere kan man ikke. Og dernæst vil jeg alligevel mene, som jeg allerede har sagt, at hvis man fra konservativ Side mener, at der skal tages anderledes paa Præstegaardsjorden, end det er sket hidtil, kan dette kun lade sig gøre paa eet Sted, nemlig ved en Ændring i Loven om Præstegaardsjord.

Det ærede Medlem Hr. Ulrich talte i sin Forelæggelsestale om, at man ikke skulde forcere Udstykningen; det gjaldt om, at man ikke skulde oprette alt for mange Brug, de var en Fare for de bestaaende Brug. Jeg forstod paa det ærede Medlem, at det, han tænkte paa, var den forøgede Produktion af forædlede Landbrugsprodukter, som man ogsaa fra anden Side har hørt overfylder Markedet, til Skade for de bestaaende Brug.

Jeg kan ikke andet end her sammenholde det ærede Medlems Motivering med den Motivering, den højtærede Landbrugsminister brugte, da han forelagde sit Forslag. Da hørte vi en Lovprisning af de smaa Brugs Overvægt over de store. Det er den højtærede Ministers eneste Tale, for den holder han hvert eneste Aar. Hvert eneste Aar fortæller han os, hvad det landøkonomiske Driftsbureau siger, og saa faar vi at høre, hvor meget bedre Forrentning de smaa Brug har end de store, og saa slutter den højtærede Landbrugsminister i Aar som i Fjor med at sige, at dér kan man se, hvordan Forrentningen er, og derfor maa vi skynde os at udstykke. Det er en Motivering af samme Kvalitet, som naar det ærede Medlem Hr. Ulrich siger, at den voldsomme Produktion af dyriske Produkter begynder at blive en Fare for de bestaaende Brug, og derfor skal vi standse.

Begge de Herrer er lovlig hurtige til at afstikke de Veje, Rigsdagen skal følge. Jeg maa ærlig talt sige, at hvis man skulde

lade sig paavirke i sin Udstykningspolitik af de øjeblikkelige Konjunkturer — og det er det, de Herrer gør —, saa var vi ilde stedt i dette Land. Nej, Rigsdagen skal fastholde sin Linie i Udstykningspolitikken, uanset om Konjunkturerne gaar op eller ned, og saa, naar vi gennemfører en Lov om Udstykning, overlade til Ungdommen selv at drage Resultaterne ud af Konjunkturerne. Saa føler jeg mig overbevist om, at hvis de er daarligere, vil ogsaa Antallet af Ansøgninger indskrænkes, hvis andre Erhverv byder bedre Vilkaar. Men en Politik som den, det ærede Medlem Hr. Ulrich antyder med sin Tale om Forcering og Landbrugsministeren med, at nu skal man skynde sig, vil under alle Omstændigheder være forfejlet.

Maa jeg saa sige til det ærede Medlem Hr. Ulrich, at jeg ved nu ikke, hvorfor han har kastet sit Blik paa de Husmandsbrug, som skulde oprettes efter det Forslag, han her har forelagt, for saa meget tror jeg nok han kan indrømme, selv om han mener, at kunde blive en Fare i Fremtiden, at den Fare, de Brug, der skal oprettes i de kommende Aar, vil betyde, er af den Beskaffenhed, at lad os endelig ikke tale om den. De Folk, der bliver anbragt dér paa de Vilkaar, enten det er efter det ene eller det andet Forslag, bliver nu ikke Storproducenter med det samme; dertil kræves saa megen Kapital, at den første halve Snes Aar vil gaa, inden de kommer til at betyde noget i større Stil i Produktionen.

Jeg skal derefter gaa over til at tale om Regeringens Forslag, og dér kan jeg jo ikke nægte, at det egentlig er en gammel Bekendt. Der er jo sket det nye, at Ministeren har lavet et samlet Forslag i Stedet for de Stumper og Stykker, der var i Fjor; det er en Forbedring, det er jeg klar over. Og dér kan det kun glæde mig, at Ministeren har fulgt den gode Anvisning, han fik i Fjor. Men jeg tror, at havde Ministeren ventet lidt længere, var Forslaget kommet til sprogligt set at tage sig endda lidt bedre ud hist og her, for saa vilde sandsynligvis den sproglige Forbedring, der hist og her findes i vort Forslag, kunne have givet sig Udtryk ogsaa i Regeringens Forslag.

Det er altsaa en Forbedring, synes jeg, at den højtærede Minister forelægger et samlet Forslag, men ellers, maa jeg have Lov til at sige, synes jeg, Forslaget i Hovedsagen er det samme som det, der var forelagt i Fjor. Nu skal jeg i og for sig ikke bebrejde Ministeren dette, hvis der ligger megen Forhandlingsvillighed bagved; hvis det ikke er det ærede Medlem Hr. Larsen